

חמשת המעברים - חמשת הרוחות

חמשת ה"שן"

כתב: כריס מכאליסטר

תרגום: רמי פולצ'ק, עמית רוזנברג

"כל מחלה היא תוצאה של נשמת חיים מעוכבת... האומנות של המטפל מורכבת משחרור הנשמה כך שהחיים שלה יוכלו לזרום" (אליס ביילי, טיפול אזוטרי).

המסורות של הרפואה המזרחית מתארות חמש אנרגיות פסיכו-רוחניות נפרדות. באופן די מבלבל, הן נקראות חמש ה"שן" כאשר מדברים עליהן ביחד. כך שאנו נתקלים מיד בבעיה קטנה עם סמנטיקה, כיוון שמשמשים במילה "שן" בשתי משמעויות שונות. על כן אנחנו צריכים להבהיר את הבלבול הפוטנציאלי לפני שיהיה סיכוי שישתרש במוחנו.

קודם כל משתמשים בה כמונח כולל כדי לציין את חמשת האנרגיות, שנוכל לקרוא להן בגסות התדירויות העדינות (הגבוהות?) בכל אחד מחמשת היסודות. לפי סדר הצפיפות מהכי צפוף/גס להכי דליל/עדין: זי (Zhi), פו (po), אי (yi), הון (hun) ושן (shen).

וכאן אנו פוגשים את המונח "שן" פעם נוספת, רק שהפעם אין זה מונח כולל אלא מאוד מיוחד. במקרה זה אין הכוונה לציין תדירויות אנרגיה נפשיות-רוחניות באופן כללי. אלא משתמשים במילה כדי לתאר את הרוח המיוחדת של יסוד האש, תדירות האנרגיה הכי גבוהה במערכת האנושית של גוף-נפש-רוח: האני העליון, האני הנצחי, האני האלוהי.

זה טיפוס למדי בטרמינולוגיה הסינית – ניתן להשתמש במילה אחת במספר דרכים שונות, ומובנה משתנה מעט בהתאם לקונטקסט ולאסוציאציה. כל עוד נזכור את שתי המשמעויות של ה"שן" במוחנו, הכללית והפרטית, נוכל בקלות להימנע מבלבול. למעשה זה די דומה לדרך בה אנו משתמשים באנגלית במילה "נשמה" (soul) – יש לה משמעויות שונות בהתאם לקונטקסט השימוש. במקרים מסויימים היא מציינת אספקט מסוים של הרוח ובמקרים אחרים משתמשים בה באופן כללי כדי להקיף את כל הטווח של האיכויות והאנרגיות הרוחניות (כפי שמופיע למשל בציטוט לעיל של אליס ביילי).

בחזרה לנושא העיקרי שלנו, במהלך חצי המאה שעברה חל פחות בערכן של חמשת האנרגיות הנפשיות-רוחניות ברפואה הסינית, במיוחד בתוך הקונטקסט של TCM. כאן אני מתייחס כמומן למערכת הרפואית שצמחה מהרפובליקה העממית של סין לאחר הבנייה מחדש, חילופי הגברי ושינויי השמות שקרו בשלב ההתחלתי לאחר ההשתלטות הקומוניסטית ב-1949. מה שהופיע זו מערכת רפואית שעברה סטנדרטיזציה, קלה ללימוד אך קשה לשימוש שעוקרה לגמרי מכל האספקטים שיכלו במידה כלשהי להשאיר בחיך טעם של דקדנס טרום-מהפכני או אמונה תפלה.

במידה רבה בשנים הראשונות של התקופה הקומוניסטית ובמידה הולכת וגוברת במהלך המהפכה התרבותית, רוחניות בכל מגוון צורותיה נדחתה ונמחקה מכל אספקט של החברה הסינית, והרפואה בכלל זה. המילה "שן" שרדה, אבל במערכת המתוקנת של ה-TCM הפכה לאחת ממה שנקרא חומרים חיוניים, והתרגום המועדף שלה היה מיינד (mind).

בכל מקרה, השקט בנוגע לחמשת האנרגיות הנפשיות-רוחניות האלה אינו מיוחד רק לשיטת ה-TCM הספציפית. אין כל כך הרבה חומרים כתובים המתייחסים אליהן, ומרבית ההתייחסויות הן או שטחיות, או מבלבלות, או גם וגם. יוצא-הדופן המפורסם והמבריק מהמגמה הזאת הוא הספר "מושרש ברוח" (Rooted in Spirit) מאת קלוד לארה ואליזבט רושה דה לה ולה.

זהו טקסט למדני הממוקד כולו בפרק שמונה של הקיסר הצהוב, הטקסט הקאנוני של הרפואה הפנימית (הידוע גם בשם Nei Jing). פרק זה מוקדש כולו למיפוי טווח האנרגיות הרוחניות הנמצא בתוך בן-האדם, או כפי שמצוטט בהקדמה: "הבסיס הרוחני לכל עולם הרפואה הסינית". בספרם המשובח, שני המחברים

מפרקים את הפרק לקטעים קצרים, מתרגמים אותם ומעירים עליהם ובנוסף מעירים על הערות שנעשו במשך השנים ע"י מלומדים סינים.

זוהי יצירה מונומנטלית, ועבור המתעניינים בשפה של הרפואה הסינית, זהו מכרה זהב. אולם יש לה חסרון אחד מובהק, והוא העובדה שזוהי עבודה שנעשתה ע"י שני מלומדים סינולוגים. מידת הסינון, השקילה והמחשבה הנדרשים גוברת על השימושיות של התובנות אותם מרוויחים. במילה אחת, לפעמים, זה פשוט **משעמם**. עדיין, כמקור לעזרה הוא יחיד במינו ואין לזלזל בו.

בניגוד לזה, יש לנו טקסט שיצא לאור לאחרונה ונקרא "חמשת הרוחות". הוא נכתב ע"י לורי איב דקר, אקופונקטוריסטית אמריקאית (עובדת עפ"י 5 האלמנטים), המעוניינת מאוד לקדם את חמשת האנרגיות הנפשיות-רוחניות לחזית החשיבה והפרקטיקה של הרפואה המזרחית. הטקסט שלה הוא עבודת סינתזה, עם דגש על מיזוג של רעיונות פסיכולוגיים מודרניים מהמערב עם תובנות עתיקות של הפילוסופיה המזרחית.

בגישתה להשגת הסינתזה הזאת, המחברת מבהירה נקודה מאוד יפה לגבי חמשת האנרגיות – כיוון שאנו יכולים לראות אותן כמייצגות טווח אנרגיות הנעות מהצפופה ביותר לעדינה ביותר, נוכל גם לדמיין אותן בעילות בצורת פירמידה. קל לבצע זאת כניסוי מנטלי-ויזואלי (כמובן שעוזר גם לשרטט זאת על דף!)

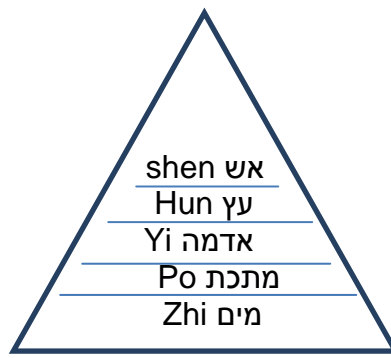
בשלב ראשון, דמיינו את בסיס הפירמידה כבנוי מ"זי" (Zhi) – ההיבט הפסיכולוגי של יסוד המים. "זי" בד"כ מתורגם כ"רצון". זה לגמרי לא מספק כתרגום ויותר מזה מאוד מטעה, על כן בואו נרחיב את ההגדרה לדבר הבא – רצון לחיות. יותר מאוחר נחזור ל"זי" ונוסיף על ההגדרה, אבל זה יספיק למטרתנו הנוכחית, כיון שזה נתן את הבסיס הכי רחב האפשרי לניסיוננו האנושי – הישרדות. (מילה על הגייה:....לא ברור אם יש צורך..)

המשיכו לדמיין את החלק התחתון, היותר עבה/צפוף/רחב של הפירמידה. כשאנו בונים כלפי מעלה מהבסיס, החלק הבא, עדיין עבה/צפוף/רחב, אבל מתחיל להיות יותר דק/דליל/צר, הוא היכן שאנו ממקמים את ה"פו" (Po). "פו" בדרך כלל מתורגם לנשמה החייתית או לנשמה הגשמית/גופנית. שניהם תרגומים מעולים אבל אף אחד מהם אינו קל במיוחד להבנה. Corporeal פרושו מתייחס לגוף (מלטינית – קורפוס). לכן, עם הרבה הגיון, זוהי הרמה הבאה של הפירמידה, כיוון שכל דבר הקשור לגוף קשור עם ויבראציות חומריות כבודות (איטיות) יותר, ולא עם ויברציות רוחניות קלות (מהירות) יותר. זה קשור עם אנרגיות של יסוד המתכת, אנרגיות הנוטות לפעול לקראת עיבוי/ריכוז למתכת ולא התמוססות/התפרקות לרוח. גם "נשמה חייתית" יכולה לעבוד טוב כתרגום, אבל זה יעבוד טוב יותר כאשר נטפס גבוה יותר במעלה הפירמידה שלנו.

החלק המרכזי של הפירמידה בנוי מ"אי" (Yi). "אי" היא רמת הויבראציה הכי גבוהה באנרגיה של יסוד האדמה. באופן מסורתי יסוד האדמה מוצב במרכז, ועל כן מיקום "אי" בחלק המרכזי של הפירמידה הוא ללא עוררין מאוד שימושי. קחו בחשבון תרגומים שונים עבור "אי" ותוכלו להסכים ש"המקרה סגור": מינד, כוונה, מחשבה ומיקוד. האם אין זו האנרגיה המתאימה להיות במרכז?

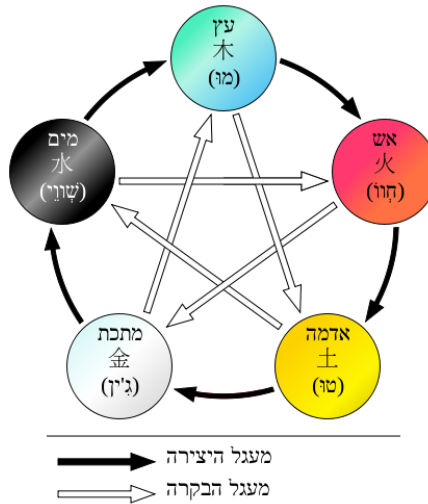
אנחנו מגיעים עכשיו לחלק הגבוה והעדין יותר של הפירמידה, מגיעים ל"הון" (Hun). "הון" בדרך כלל מתורגם כ"נשמה האתרתית/השמיימית". זוכרים את ה"פו"? הנשמה החייתית, הגופנית, הנשמה המתייחסת לגוף? הנה הקוטב ההופכי שלה. הנשמה האתרתית, ה"הון", היא ההיבט הכי רחב/מתפשט של האנרגיה המתפשטת כבר שאנו קוראים לה עץ (במובן החומרי או הצומח), והיא באמת אחת האנרגיות הכי עדינות, מהירות ויצירתיות הזמינות לנו.

אנחנו מגיעים לחלק העליון של הפירמידה ופוגשים שוב את המילה "שן". הגענו אל הפסגה, אל הקצה, אל מה שמצביע באמת לכיוון השמיים. זוהי האנרגיה הכי עדינה ומהירה שיש לנו גישה אליה, שכנראה מתורגמת בצורה הכי טובה כ"רוח". זוהי האנרגיה עליה אנו מדברים כשאנו מזכירים את הניצוץ בעיניים, הפנים הקורנות, סכום כל האנרגיות, האנרגיה הכי מעודנת שמוכרת, הכי קרוב שאנו מגיעים לאלוהים במימד האנושי.

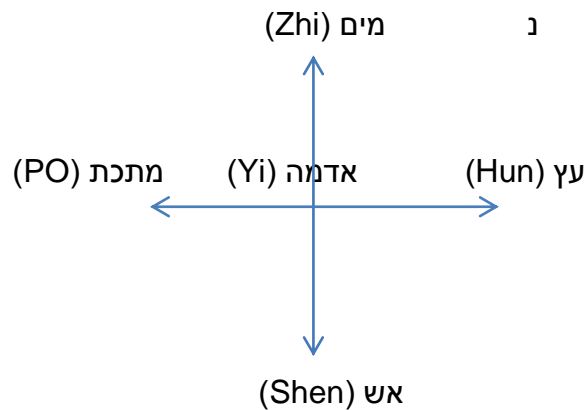
אני מאוד מעריך את החוכמה ונהנה מהיופי האסתטי של מודל הפירמידה של לורי דקר ומודה שהוא נתן לי דחף חדש לרעיונות שלי סביב חמשת האנרגיות האלה. אולם בסופו של דבר, אני בד"כ חוזר לסידור יותר מסורתי, קצת פחות חדשני, כדי להראות את יחסי-הגומלין של האנרגיות הנפשיות-רוחניות האלה, כזה שעובד בהתאם לדינמיקה של חמשת היסודות כפי שמתואר בכתבים הקלסיים.

הדינמיקה של חמשת המעברים לעיתים קרובות מתוארת ומומשגת בצורה של המעגל היצירתי (הבורא), מוצגת באופן מעגלי, עם יחסים מבקרים או מאזנים המשורטטים בצורת כוכב בתוך המעגל היצירתי. שני דימויים ומושגים משולבים אלה הם גם ממחישים וגם מאוד שימושיים קלינית.

בכל אופן קיים סידור נוסף שבהקשר הנוכחי אני מוצא אותו הרבה יותר מתגמל – סידור המתקבל כשמייחסים כיוון לכוחות של היסודות. הצפון בד"כ מיוחס למים והדרום לאש. המערב בד"כ מוקצה למתכת והמזרח לעץ. זה יוצר מודל מושלם של מצפן עם שני זוגות של הפכים. המקום הסופי במצפן – עם דגש סיני ייחודי – הוא המרכז. כאן כמובן אנו מוצאים את האנרגיות של האדמה.

כאשר אנו מחליפים את שמות היסודות עם השמות של האנרגיות הנפשיות-רוחניות אנו מקבלים תמונה זו:

דימוי זה הצטלל מאוד במוחי והפך למקור השראה חשוב שאין לי כל היסוס לתת לו מעמד שווה למודל המקובל של כוכב-בתוך-מעגל המתואר לעיל. אני מקווה עכשיו להיות מסוגל להסביר למה הוא כל כך מעניין וחשוב בהקשר לצירים המופיעים בתמונה: הציר האנכי המורכב מאש ומים והציר האנכי מורכב מעץ ומתכת.

יצוין ששני הצירים נחצים במרכז – מקום מושבו של ה"אי", נטוע חזק באדמה. נקודה זו תהפוך יותר אקסיומטית בהמשך, אבל בואו נתחיל עם בדיקת שני הכוחות בציר האופקי: ה"הון" וה"פ".

אנרגיית המתכת וה"פ"

משהו שהייתי עד לו שוב ושוב בין תלמידים ומתרגלי רפואה מזרחית, הוא שהצד האכזר של "מתכת" לעיתים קרובות מיוצג בחשיבתנו באופן מוגזם. אני חושב שזה בגלל שאנו מאוד מושפעים מהפתולוגיה הקשורה למרידיאנים של ה"ריאות" ושל ה"מעי הגס" ומהדימוי של מתכת כחומר: קר, קשה, צדדים מברזל, סגירה, מעיכה, קדיחה, ניקוב.

אבל "מתכת" היא מושג הרבה יותר רחב מזה. הוא גם מאזניים, מאזניים השוקלים דברים בכל המימדים. זאת אומרת המאזניים הזעירות של הצורף לשקילת מיליגרמים של מתכת יקרה והמאזניים הענקיות של סוחר הגרוטאות לשקילת גושים ענקיים של מתכת מעוותת, מחומצנת וחלודה.

הסימנייה הסינית בה משתמשים ל"מתכת" למעשה פירושה זהב (כלומר לא סתם מתכת) ואפילו משתמשים בה לציין כסף. על כן, חישובו על מספנות ומפעלי ברזל אבל גם על אנשים המוכרים את טבעות הזהב העדינות שלהם לסוחר תכשיטים, מסתכלים על כל מיקרוקארט בעיניים בוחנות. חישובו גם על "אלת הצדק" עם המאזניים שלה והבד המכסה את עיניה. גם היא אוחזת בחרב, הלא כן?

לפיכך, חישובו על חרבות מכל הסוגים: עם להב מעוקמת, חרב פיפיות, חרבות מסיביות עם שתי ידיות, אולרים קפיציים ופגיונות שזורים, חרבות מעוטרות עם נדנים משובצים באבני-חן, חרבות של סמוראים. חדות כתער ומלוטשות מחדש עם כל כניסה ויציאה.

חישובו על קריסטל וקוורץ, יהלומים גולמיים מהאדמה ואז מלוטשים לברק ומושלמות רב-צדדית – המכשיר הכי חד ומדויק האפשרי.

אבל אף-אחד מהם אינו בר-קליטה ונראה שזהו המפתח. הגבולות, לפחות באופן עקרוני, הם ברורים כשמשהו המשטח בדרך-כלל מחזיר אור/השתקפות. במקרים פתולוגיים, ל"מתכת" יש נטייה להיסגר בתוך עצמה ולהסתמך רק על עצמה, דבר שבפני עצמו יכול להיות די מגביל כלפי העולם החיצוני, אבל לאנרגיית מתכת בריאה יש את היכולת להפריד את המוץ מן התבן, לסיים את המרדף, למצוא ולהאיר את המסקנה הסופית ולאתר את המחטים היקרות בערימות-השחת. במילים אחרות, היא מסוגלת ללא מאמץ לסלק את הפסולת, לנקות את התמונה הזמינה ולהראות לנו את הדברים החשובים בחיים. הזהב.

לאחר שבחנו את המובן הכללי של אנרגיית ה"מתכת", בואו נתבונן על התכונות המיוחדות המקושרות עם ה"פ". כפי שאינו, הוא נקרא לעיתים קרובות הנשמה הגופנית או הגשמית וכמו אנרגיית מתכת הוא בד"כ יחסית יין, כלומר יחסית צפוף וכבד.

באופן מסורתי הוא מקושר עם שבעת הרגשות ועם מודעות גופנית ועל כן יש לו קירבה לגוף הפיזי – סמל החיים אבל גם סמל למוות. נאמר שה"פ" עוזב את הגוף בזמן המוות וחוזר לאדמה. הסימנייה הסינית עבור "פ" בנויה משני חלקים: נשמה ולבן, לבן הוא צבע המוות בחרבות הסינית. (אדום באופן מסורתי הוא הצבע לחתונות...!)

ה"פו" ידוע גם כנשמה החייתית ובאופן הגיוני יהיה די אינסטינקטיבי – בעלי-חיים לעיתים קרובות פועלות על בסיס בינארי – כן או לא, כלומר "ברוכים הבאים לטריטוריה שלי", אבל באופן דומה "עזוב או שתאכל". דימוי ברור יותר לגבולות יהיה קשה למצוא. כך כשה"פו" שלנו עובד טוב, נצפה לפעילות מלאת-חיים וגמישה סביב אזורי הגבול שלנו, במיוחד אלה המתייחסים לרווחת הגוף הפיזי עצמו.

פיטר דן דקר בהומאז' הנהדר שלו לצ'י קונג: "הדינמיקה של עמידה בשקט" כותב שה"פו" מקנה יכולת "להריח דברים". כאן הוא מתייחס ליחסים התיפקודיים של ה"ראות" וה"מע"י הגס" עם האף וחוש הריח בכל המידיות שלו כמו גם לטבע הישיר הבלתי ניתן לערעור של המודעות הגופנית בניגוד לאיכות המאומצת והמסוננת של המודעות האינטלקטואלית ומבוססת החשיבה.

לארה ורושה דה לה ולה מצטטים את הניי ג'ינג שקורא ל"פו" בשם "אדון הכניסות והיציאות", מציעים פיקוח מתמיד על כל האנרגיות המתכוונות להיכנס לתחום שלנו או כאלה שהגוף רוצה לסלק. זה מרמז על מערכת יחסים קרובה עם ה"זי", שהוא קשור באופן חזק לקיום של הגוף, כלי הרכב הפיזי של החיים. כפי שנראה מאוד בקרוב, זה גם מרמז על מערכת יחסים קוטבית עם ה"הון", הנקרא בשם הנשמה האתרתית.

אנרגיית עץ והון

ה"כבד" ו"כיס המרה" אמורים להיות הכי פעילים בין 11 בלילה ל-3 לפנות בוקר. זהו זמן של חלומות, זמן של רעיונות וזרימה חופשית של מודעות, וכמובן זמן טוב מאוד לישון ולחלום, אבל גם זמן שאמנים במשך השנים ניצלו ליצירה.

האספקט הנפשי-רוחני של טווח תדירויות האנרגיה של "כבד/כיס מרה" הוא ה"הון" או הנשמה האתרתית. להיות אתרי עושה אותנו יחסית יאנג והוא מקושר לחזון, מראות וחלומות. לארה ורושה דה לה ולה מצטטים את הניי ג'ינג שקורא ל"הון" "מאסטר של לבוא וללכת". קשורה לזה היא הנטייה לעזוב את הגוף הפיזי ואפילו, מעבר לכך, להישאר לאחר המוות. הסינים האמינו שהרבה מקרים של שליטה/בעלות או ביקור היו למעשה מקרים בהם ה"הון" לא עזב אלא נשאר בסביבה לאחר המוות של המעטפת הפיזית.

"הון" נכתב בסינית כרוח ליד ענן. נראה שזה מציין את החלק בנפש בעל קלות ותנועתיות שאוהב להתנתק, לרחף מעל, לחלום, לפנטז ואז, בתקווה, לחזור עם רעיונות יצירתיים חדשים.

נוכל עכשיו להשוות זאת עם הסימניה של "פו" שהכרנו קודם, כאשר החלק בסימניה שפרושו "רוח" או "אנרגיה יסודית" (החלק הימני) שווה בשניהם, אבל החלק השני (השמאלי) מראה שוני ברור: לבן עבור מוות, קביעות/ארעיות, שלמות ומוגדרות; ענן עבור קלות, תנועתיות, יכולת להשתנות ובלתי נתפסות. בעוד ה"פו" מייצג משהו הקשור לשלמות של הגוף וגבולותיו הפיזיים הצפופים, ה"הון" לעומת זאת קשור לדבר ההפוך – נטייה לנוע ולהשתנות, להתחמק מקטלוג ולשנות צורה עפ"י הרצון, מבלבל גבולות והגדרות פיזיים.

אישה העושה את דרכה בעולם, את פרנסתה, באמצעות אמנות יצירתית משתמשת באנרגיית העץ על בסיס דימוי. היא מסתמכת עליה ועלולה בסופו של דבר לדחוף זאת עד קצה גבול היכולת אם שום גבול לא יופעל עליה מכיוונים אחרים (לדוגמה מה"פו").

שתי דוגמאות מאנשים סביבי ממחישות את הדילמה של אדם המונע ע"י "עץ". חבר טוב, שפיתח בעיות עיניים פתאומיות ודי רציניות, נהג "להביט בזעם" במסך המחשב במשך שנים בעבודתו היצרית. המילה "זעם" היא כמעט טובה מדי, כמובן. מדוע? כיוון שכעס היא האיכות המהותית של אנרגיית העץ כאשר היא נעה בספירלה שלילית יורדת במקום בספירלה יצרית עולה, במילים אחרות כאשר היא פוגשת התנגדות במקום תמיכה.

כניסוי מחשבתי, אני מציע לפעמים לסטודנטים שלי לדמיין מה היה קורה אם משהו או מישהו היה מצליח להתנגד לפרץ החיים הדרמטי שתמיד מפתיע אותנו באביב לאחר "שהחורף מת". האם רעידות אדמה, התפרצויות וולקניות וגלי צונמי אינן תמונות מתאימות לכעס שאנחנו כבני אדם חווים כאשר הדחפים היצרתיים שלנו נחסמים מבחוץ או נבלמים מבפנים?

דימוי שימושי שני בהקשר הזה הוא: "לשרוף את הנר בשני קצותיו". זוהי נטייה שאדם מונע באופן יצרתי יכול לפתח בקלות במהלך השנים. אם משתמשים בשעות הלילה כדי להשיג תהליכים יצרתיים במצב של ערות, הרי המנוחה הנדרשת צריכה להילקח בשעות אחרות של היום. קל מאוד להתעלם מזה, לדחוק הצידה ולשים בעדיפות אחרונה, מה שמוביל לעייפות גדולה ולהזמנה של עוד סימפטומים אפשריים.

אלגוריה זו אינה עובדת באופן מושלם כמובן בגלל שהמשאבים שלנו הם במובן חשוב אין-סופיים/בלתי-מוגבלים. אנו מחדשים את מלאי אנרגיית ה"עץ" מדי יום בדרכים מגוונות. בכל מקרה, חידוש המלאי היא המילה הרלבנטית פה. זה דורש זמן ודפוס התנהגות מתאימים (הרגלים).

נוכל אז לייעץ לאדם במצב כזה להשתמש ב"פו" כדי לשמור על קצת מרחב סביבו, ועל קצת "זמן מת" בכל יום. פרודוקטיביות אינה צריכה להיות המאסטר של היצריות. רעיונות הם נהדרים, אבל מסגרת היא חשובה במידה דומה אם רעיונות אלה צריכים להוביל לתוצאות ממשיות ולא רק לערימות של דימויים על פיסת נייר המחכים להפוך למציאות. מושג כלשהו של זמן, מרחב וכסף – ניהול משאבים – חיוני לתהליך של התמרת דימויים יצרתיים לתוצאות מוחשיות ביולם הממשי.

אני אוהב לעמת בין אנרגיית מתכת לעץ והימצאות זו אחד לצד השני מהווה את אחד המפתחות הדינמיים של המערכת במוחי – האנרגיה המתפשטת, מפרקת המחסומים והחדשנית של "עץ" מאזנת באופן בלתי-פוסק את הכוח הסוגר, מתייג, מנתח ומשיים של "מתכת". אנחנו נותנים שמות לעולם כדי להבין אותו, אבל ברגע שאנו משיגים שליטה, אנחנו מפסידים את ניחוח המסתורין שלו. לכן עלינו להעז לעזוב את אזורי הנוחות שלנו – עם סיכון אבל עם תקווה של גילוי חופש חדש.

בדרך זו אנו רואים איך שתי אנרגיות נפשיות-רוחניות, ה"הון" וה"פו", מחיות מחדש, משלימות ומאזנות אחת את השנייה כדי ליצור אדם עם גבולות בריאים, גמישים ומחוררים בגוף עם מודעות בהירה, אבל גם עם העזה ואומץ לחפש אופקים חדשים, חלומות וחזון חדשים כדי להעשיר ולתת השראה לרוח.

עד כה בחנו באופן מדוקדק את הציר האופקי, שאני מתייחס אליו לעיתים קרובות כ"כנפיים", הנותנת מעוף וכיוון, אבל גם כמסגרת ומצפן לעבודה. בואו ניתן עכשיו מבט בציר האנכי היכן שהקטבים הראשוניים של אש ומים נמצאים.

אנרגיית מים ו"זי"

עמידות וגמישות הן איכויות המקושרות ליסוד המים ברפואה המזרחית המסורתית. כיצד נוכל להסביר ולהצדיק אמירות גורפות שכאלה?

אלמנט המים הוא זה שמקשר אותנו לאבותינו הקדמונים ולדורות שעדיין לא נולדו. זוהי האנרגיה שיש לה את הקשר הכי ברור לגורל ולייעוד: GV4 "שער הגורל" ממוקמת היישר בין נקודות השו של הכליות. היא קשורה באופן הדוק עם הרצון הבסיסי לחיות, עם המניע לשרוד והיכולת לבצע דברים בטווח הארוך, לרדת לעומקם של דברים עד למסקנה, מעבר למשוכה הסופית ו"לקצה המר".

מרידיאני הכליות ושלפוחית השתן מבקרים/שולטים על מח העצם והעצמות – החומר הפיזיקלי היסודי, הכי עמוק שלנו. לוקח הרבה זמן להחליף את תאי השלד – 7 שנים לפי מיטב ידיעתי. כליות ושלפוחית השתן גם שולטים באופן ישיר על רפלקס האדרנל ועל מנגנון ה"הילחם או ברח", שהם הביטויים הפיזיים הכי מידיים של אינסטינקט ההישרדות שלנו.

אלמנט המים הוא גם זה שקשור באופן הכי הדוק לתפקוד המוח ומערכת העצבים (יחד עם ה-GV). המוח נקרא באופן מסורתי "הים של מח העצמות" (Sea of Marrow) והג'ינג של הכליות הוא המקור האנרגטי העיקרי של כל מה שבעתיד יהפוך למצע של מח העצמות – המקור לעצמות ולדם.

מרידיאן הכליות ידוע באופן מסורתי כשליח/כשר עם ידע וכוח. זוהי השתקפות ברורה של הקשר שלו עם המוח ועם האינטליגנציה הרפלקסיבית, הבסיסית של האורגניזם. בא בעת הוא מביא את הרעיון של כוח, הנמדד לאורך זמן, הידוע במובן אחר כעמידות (סטמינה).

גמישות היא עוד אחת מהאיכויות המקושרות באופן מסורתי עם אלמנט המים. כמובן שזה יכול להראות מבלבל – ללא ספק אלמנט העץ מספק אלסטיות וחופש, ליטוש וגמישות בתנועות שלנו? כן כמובן. אבל אלמנט המים הוא המאסטר של כושר ההסתגלות. קרח למים זורמים לקיטור וחוזר חלילה – האין זה אופייני למים? הוא זורם עוד ועוד לעומק, דרך יובלים תת-קרקעיים מתפתלים ודרך מערות עד ליעד שלו. ממתין, אוסף וממלא כל סוג של כלי קיבול או חלל כדי להתגבר על מכשולים – האין אלה רק המאפיינים האמיתיים של מים?

על כן, זה בוודאי לא מפתיע שהצורה הכי עמוקה של גמישות, נאמר עליה שבסופו של דבר היא נמצאת באלמנט המים, והמטרה הסופית של גמישות זו, סוג זה של כושר ההסתגלות עמוקה הוא לא אחר מאשר מיקוד אנרגיה אל תוך העומקים של מרידיאני הכליות ושלפוחית השתן- השומרים והמאחסנים של אנרגיית מים בגופנפש – כדי לתדלק את הצעדים הארוכים במסע דרך החיים.

מוקדם יותר הצעתי שהתרגום המקובל של "זי" ל"רצון" לא היה מספק, אפילו מטעה, והרחבתי את ההגדרה המוקדמת ל"רצון לחיות". אני עושה זאת בהקשר הכללי של אלמנט המים כפי שתואר בשורות דלעיל, ובהקשר הספיציפי של טבע האנרגיות הקשורות לג'ינג וליואן צ'י. הן מתורגמות בד"כ לאנגלית כ- Essence (מהות) ו- Original Qi (צ'י מקור/מולד) בהתאמה, שתיהן מצביעות על קשר עם חומר החיים הכי מהותי ועם החיוניות הנדרשת לקיום ממושך במישור הפיזי.

כאשר אנו בוחנים את התופעה של "שחיקה", אנו יכולים בסבירות רבה להשוות זאת עם התרוקנות/צמצום של שתי אנרגיות בסיסיות אלה ועל כן להבין את העייפות הגדולה הנובעת ממנה, שבעצמה מעידה על חוסר חיות עמוק והרסני.

כאשר אנו מסתכלים על הסימנייה של "זי" אנו מגלים שהחלק העליון שלה הוא הסמל הקלאסי של סמוראי והחלק התחתון פרושו לב או נפש (mind). נוכל באופן ברור להתחיל לעשות את הקשר עם תהליכי חיים של מחויבות וקביעות שנועדו להמשיך כפי שהם "מתחת לקרקע" לכל משך חיינו. מונחים כמו נחישות, סיבולת (סטמינה) וכוח עמידה מתחילים להדיף ניחוח של משמעות בהקשר זה.

אנו מתחילים להבין ש"זי" כמאפיין הרוחני-נפשי של אנרגיית המים, אחראי לשמור אותנו על המסלול "למשך התקופה", "לטווח הארוך". כאשר אנרגיית המים מתייבשת, ה"זי" משחרר את אחיזתו והסטמינה שלנו

מתכלה, משאירה אותנו עייפים מהחיים ולא מסוגלים לקחת את הצעד הבא על השביל. זוהי לכן האנרגיה שמופיעה בביטוי המפורסם: "טיול בן אלף לי (חצי ק"מ) מתחיל בצעד הראשון". כאשר הצעד הראשון הזה, או הצעד הבא או זה שאחריו, נעשה בלתי אפשרי, אנו יודעים שה"זי" גמר את "המנוע שלו" והרצון הפיזי להמשיך כבר אינו זמין.

"זי" היא בדיוק סוג האנרגיה שהאי-צ'ינג (ספר השינוי והתמורות) מהלל אותו במשפט: "ההתמדה נמשכת" (perseverance furthers). תנאי מקדים חיוני אם אנו רוצים להשיג את מטרותינו ארוכות הטווח בחיים.

אנרגיית אש וה"שן"

הניגוד עם ה"שן", האנרגיה הכי אתרית מכולן, פסגת האנרגיה הלוהטת של אלמנט האש לא היה יכול להיות יותר מרתק. ה"שן" מתואר פעמים רבות כחלק באדם שהוא נצחי, שמימי ודמוי-אלוהים. אנו יכולים להשוות אותה ל"נשמה גבוהה" או ל"אני העליון" כפי שמתואר בהרבה מסורות אזוטריות.

נראה הסימנייה הסינית שמשמשים בה תדגיש זאת בהחלט: הסמל שבצד שמאל פרושו או מזבח – מקום בו אנו נוהגים לסמל את האלוהי/ המקודש בבתים שלנו, בכנסיות ובבתי-מקדש – או פולחן/תפילה, שזה מה שאנחנו עושים במקומות כאלה.

הצד הימני של הסימנייה מורכב מהברה שמציינת הגייה. המשמעות המתקבלת מהרדיקל "מזבח/ פולחן" היא על כן מצומדת עם הברה ונותנת את הצליל: "שן" (זה יכול גם לציין: להרחיב, למתוח, להאריך או לחזור על כשמשמשים בזה לבד).

באופן מעניין, אותה סימנייה בה אנו משתמשים לציין "שן" או רוח משמשת בד"כ לציין פשוט "אלוהים". כך הדת הפופולרית היפנית שינטו פרושה באופן מילולי דרך האלים, כאשר "טו" פרושו "דרך" כמו ב"טאו" או

神

"דאו" בסינית. "טו" גם מתורגם כמו "דו", ה"דו" שאנו מכירים מאומנויות הלחימה ב"ג'ודו" ובאייקידו".

לפיכך, רוח או "שן", החלק הכי קורן של האדם, האספקט הכי פחות חומרי של המודעות. עליו בד"כ נאמר הזוהר בפנים, הניצוץ בעיניים, השמחה בחיים. אולי נקרא לזה המשמעות של החיים, זו שעושה את כל העסק בעל-ערך.

כשלוקחים כל זאת בחשבון, אש ומים ובמיוחד התמציות שלהם, "שן" ו"זי" יכולים באופן ברור להיחשב כקטבים מנוגדים במובן יסודי מוחלט. בא בעת, האחד לא יכול להתקיים ללא השני במהות האנושית. אנרגיות ראשוניות אלה נותנות לנו מצד אחד את המניע הכי בסיסי ומצד שני את האינטליגנציה הכי גבוהה/מקודשת שלנו.

תופעה זו מודגשת באופן הכי ברור בשם של המרידיאן המשולב שנוצר מהלב ומהכליות, ה"שאו יין": (Shao Yin). ביל פלמר קרא לזה מרידיאן הליבה בכך שהוא מעגן שתי תכונות יקרות שלנו: הקשר לישות האלוהית שלנו (שן) והיכולת להשתרש בחיים בגוף פיזי על פני האדמה ולהישאר בו עד המוות (ג'ינג).

המפגש בין האש למים יוצר על כן את התנאים היסודיים לחיי אדם. האש אחראית לרווחתנו הרוחנית, לחיפוש שלנו להשלמה ולחזרה לשלמות רוחנית. המים מספקים את הצורה הפיזית לעשות זאת באופן בטוח

כאן על פני האדמה. המונח הסיני למודעות מדגיש זאת בצורה מאוד תמציתית: "ג'ינג-שן". כאשר ה"שן" יכול להתיישב בנוחות במיכל הפיזי העמוק של הג'ינג, אז ורק אז אנחנו יכולים לדבר על חיי אדם אותנטיים וקוהרנטיים. המונח הסיני למחלה נפשית מתארת זאת בצורה טובה: "ג'ינג-שן-בינג" ("בינג פרושו מחלה או חולי).

"שן", ההיבט הרוחני של אש, הוא על כן האנרגייה הכי שמיימית-יאנגית של האדם. פרוש הדבר שמטבעו הוא מחפש בהתמדה שחרור מהמבנה הייני – הקשרים הפיזיים שהגוף כופה עליו. מים מספקים בדיוק את הקוטב המנוגד – את השורש של הגוף הפיזי, את המהות ואת המשכן של הרצון לחיות – ה"זי". אנרגיית המים מספקת כלי רכב שרותם ומרתק את ה"שן" בצורה בטוחה אל הגוף הפיזי למשך חיינו על פני האדמה.

האש משתוקקת לרקוד כלפי מעלה ולהעלם חזרה אל משכנה של נשמת-אור טהורה. המים רוצים לזרום תמיד כלפי מטה ולהגיע ליעדם התת-קרקעי האפל. עולה אז שאלה בוערת: כיצד אנו מצליחים לשמור על נטיות מנוגדות אלה המוכלות באותו אורגניזם כך שבמקום פיצול והפרדה שהן עלולות לגרום, הן ישלימו אחת את השנייה וייתנו לנו את הטוב שבשני העולמות?

כתשובה חלקית לחקירה זו, בואו נבחן לבסוף את מרכז המעגל, המקום בו שני הצירים מצטלבים, המרכז שבו החישורים נפגשים: "אי" ואדמה.

אנרגיית אדמה ו"אי"

אדמה מחזיקה את המרכז. מבחינה מסוימת אנחנו לא צריכים להסתכל יותר מאשר על אמרה המרכזית זו מהכתבים הקלאסיים, כיוון שהיא אומרת לנו כל מה שאנו צריכים לדעת על התפקיד שמצפים מאנרגיות האדמה למלא ולכן על הלכידות שהן מצופות לספק, לא פחות חשוב בהקשר לשתי המערכות של הקטבים אותן חקרנו עד כה.

אדמה יכולה להופיע בצורה של חימר. נאמר בדאו דה ג'ינג שהחשיבות של החימר היא בחלל שנוצר בתוך הכד. כאן אנו יכולים לראות את תפקיד האדמה להוות מיכל עבור אנרגיות אחרות וזה אכן חלק גדול מאוד מהפונקציה שאנו מקשרים עם אנרגיית האדמה: להחזיק, להזין, להכיל.

לאדמה יש מרכיב נוסף חשוב מאוד והוא מתמצה באנרגיה הפסיכו-רוחנית לה אנו קוראים "אי". הוא קשור לפונקציות המאוד ארציות של "ריקבון והבשלה" כמו גם "התמרה והובלה" (transformation and transportation), אותן אנו מקשרים עם מרידיאני הקיבה והטחול. אנו מכנים תהליך זה בשם עיכול וזהו חלק גדול ממה שה"אי" אחראי עליו.

כשאנו מפלסים את דרכנו בחיים, אנחנו לא רק אוכלים בדרך, אנחנו גם צוברים מידע. אנו יונקים ידע, מתגברים על מכשולים, מקשיבים לדעות ומשתפים חוויות. כל אלה צריכים להרקיב, להבשיל, לעבור התמרה והובלה. עיכול היא עדיין מילה שימושית לתיאור רבבות התהליכים המעורבים בקליטה, פרוק והטמעת העולם כשאנו מפלסים בו את דרכנו.

אם אנו מסתכלים על הסימנייה הסינית של "אי", אנו מגלים שהיא עשויה משתי סימניות יותר בסיסיות: "קול" (למעלה) ו"לב" (למטה). אם חושבים על הקול שהמוח עושה, מתברר שזה דימוי יפה עבור מחשבות.

כאשר אנו חושבים, רובנו מנהלים סוג של "דיאלוג פנימי" כפי שדון חואן וקרלוס קסטנדה מכנים זאת. יש אנשים שאפילו חושבים את מחשבותיהם בקול רם. במצבים קיצוניים אנשים ממש מביעים במילים כל מחשבה שיש להם, דבר שיכול כמובן להיות די מעייף במרוצת הזמן. אם כך, משמעות אחת של "אי" היא מחשבה. התוספות של זה הן: תמונה, רעיון וכוונה.

התרגומים השונים של "אי", כוללים גם זכרון, כוונה ומיקוד. לאדם עם "אי" בריא יש לכן שיטה טובה להטמעת העולם בכל הרמות של ההתנסות כדי ליצור את דרך החשיבה שלו וכדי ליצור כוונה.

חישוב עכשיו על המקום המרכזי של ה"אי" במיפגש הצירים האנכי והאופקי. הוא מצוייד באופן ייחודי כדי לטפל בתפקיד של האחיזה, ההכלה וההזנה של האיכויות הפסיכו-רוחניות המנוגדות של ה"הון" וה"פן", ושל הנטיות המנוגדות של ה"שן" וה"זי". הוא גם מסוגל ללעוס ולעכל את דרכו לתקשורת עם כל אחד מהקטבים האלה ועם כולם ביחד, ובזמן שהוא מעכל הוא מסוגל להטמיע ולאחות את הרסיסים של נפש האדם לאחדות ולהרמוניה.

אולי זה מה שנמצא מאחורי המסה של לי דונג-יואן על הטחול והקיבה. אם אנו מחזקים ומווסתים את ה"אי" אז יש סיכוי סביר לפתור את כל המחלות.

סיפור של שמחה וגילוי

העניין האישי שלי בשדה זה של רפואה סינית ואלכימיה הוצת לראשונה על ידי ארוע מקרי. בשנות הלימוד הראשונות שלי נהגתי לשבת ולשרטט את המרידיאנים ולסמן את מהלך הנקודות בהם. לעיתים קרובות הייתי חוקר את שמות הנקודות דרך הסימניות הסיניות שלהן ואפילו מתרגל בדרכי הפרימיטיבית את כתיבתן, במיוחד את הקלות יותר ואת אלה שהיתה להן משמעות מיוחדת עבורי.

ערב אחד מסויים, השאלתי מחבר עותק של היצירה המונומנטלית אך משעממת רצח "אקופונקטורה ומוקסיבציה סינית". הנחתי את עיניי באותו ערב על מפת מרידיאן שלפוחית השתן ובמיוחד על נקודות ה"שו" שעל הגב. תשומת הלב שלי הופנתה למה שנקרא הערוץ החיצוני של מרידיאן שלפוחית השתן. למדתי מספר נקודות על ערוץ זה, נקודה אחת הודגשה במיוחד כבעלת משמעות קלינית נוספת/מיוחדת - BI 52, Zhi Shi, "חדר הרצון", כפי שלימדו אותי. נאמר לנו שזוהי נקודה מצויינת לשימוש במקרים כרוניים של לומבאגו, כמשלימה ל-BI 23, נקודת ה"שו" של כליות.

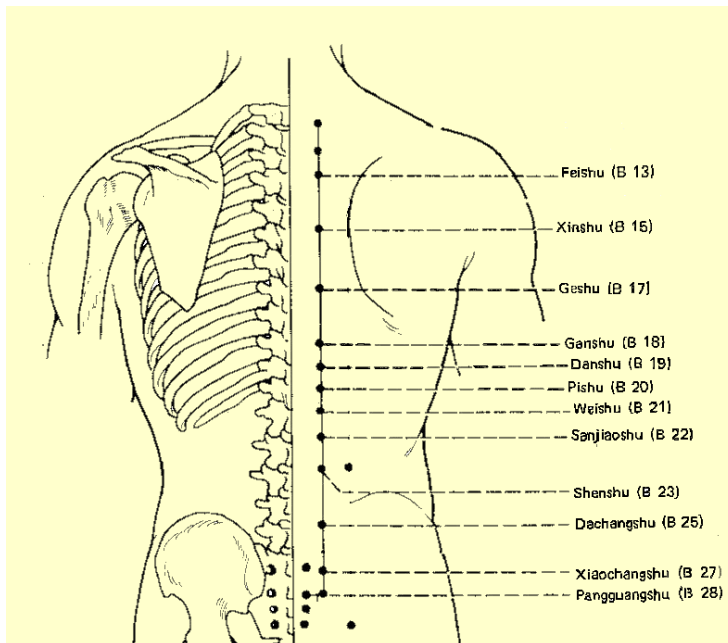
בשלב זה קוראים מסוימים יבחינו בסימנים של סיפור-סיפורים מאימון TCM מודרני – תרופות סימפטומטיות למצבי מחלה. "אין בזה כל רע" תוכלו לומר ואני אהיה הראשון להסכים. הבעיה היא שאין רמז מדוע נקודה זו כה שימושית במקרים כרוניים של לומבאגו. לא נעשה שום ניסיון להרחיב את הדימוי הנידון של "החדר" בו מאוחסן הרצון – ההתמדה שכל כך מוערכת באי-גינג - ושניתן לגשת אליו.

כך או אחרת, באותו ערב מסויים עיני תעו, כפי שהן רגילות לעשות, ונחו על נקודה איפשהו גבוה יותר על אותו נתיב כמו ה Zhi Shi – במילים אחרות, על אותו ערוץ שלפוחית שתן. משהו לגבי שם הנקודה, הסימניות שהשתמשו בהן, עורר את סקרנותי. בדקתי זאת ומצאתי שהסימנייה היתה זו שמשמשים בה עבור "שן". התגובה שלי? וואו! יש נקודה עבור "שן" על ערוץ זה? וראו איפה זה – ממש ליד נקודת ה"שו" של הלב ועל אותו קו אופקי כמו נקודת "שן" נוספת, Shen Dao – נתיב הרוח (Spirit Path) על מרידיאן ה-GV. מה קורה פה? תהיתי..

סקרנותי מגיעה לשיא. בדקתי את פרוש המילה "זי" ושמתי לב לקשר שלה עם כל האיכויות שלמדתי לקשור עם ההיבטים הלא-פיזיים של אלמנט המים. ציינתי כבר קודם שהתכונות הבלתי-פיזיות של אלמנט האש הזכרו גם הן בהקשר לנקודה על אותו ערוץ בקו הרוחב "הנכון". המממ...

מחשבותיי נדרכו לפעולה (כמעט ויכולתי לחוש את ההילוכים משתלבים ולשמוע את גלגלי השיניים מסתובבים). הייתכן שגם האלמנטים האחרים יהיו מיוצגים באופן דומה על-ידי נקודה על אותו ערוץ חיצוני אלמוני עם מערכת המספרים המוזרה והמגושמת שלו? תארו לעצמכם את השמחה והסיפוק שלי כשהתברר שזה בדיוק כך. בדיוק במקומות שנצפו מראש היו הנקודות עבור "פו" (באותו גובה של נקודת ה"שו" של הראות), עבור "הון" – באותה גובה עם "שו" של הכבד ו"אי" באותה גובה של נקודת ה"שו" של הטחול. איזה ערב מהמם!

אני לא יכול לחתום ללא איזכור קצר של שמות אותן "נקודות רוחניות", כפי שלמדתי לקרוא להן מאז, מפני שהן מדגישות בצורה חריפה את הנטיות שאני משער את קיומן באנרגיות הפסיכו-רוחניות. תגובתי הראשונית של שמחה והתרגשות אדירה התרכזה סביב העובדה שהן באמת ייצגו את האנרגיות הפסיכו-

רוחניות של חמשת האלמנטים ושהן נמצאות בדיוק במיקום שניתן היה לדמיין. רמה שנייה של קסם נפתחה כשהתחלתי לחקור את השמות המדויקים של הנקודות ש"גיליתי".

BI 42, ממוקמת באותו גובה של נקודת ה"שו" של הראות נקראת דלת ה"פו", ואילו BI 47, סמוך לנקודת ה"שו" של הכבד נקראת שער ה"הון". זכרו: "פו" הוא "אדון הכניסות והיציאות", ו"הון" הוא "מאסטר של לבוא וללכת". באופן טבעי שניהם יזדקקו לדלתות או לשערים כדי שיוכלו לבצע את תפקידם. נוכל לדמיין את "פו" כמאבטח או כסדרן עם המנדט המשולב להיפטר מאלמנטים לא רצויים ובאותה מידה להבטיח שהסוג המתאים של האנרגיה יקבל רשות כניסה. את "הון", בעל אישיות לגמרי שונה, נוכל לדמיין כבעל סוג מסויים של חלון מקושט או כבעל דלתות מסתובבות של מסבאה, כך שהוא יוכל בקלות לעוף החוצה על שטיח הקסמים שלו ובאותו אופן חלק לחזור נושא מתנות של רעיונות טריים וגישות חדשות.

BI 44, ליד נקודת שו של הלב, נקראת בשם אולם ה"שן". נהדר! דמיינו אולם אלגנטי גדוש שטיחי קיר, עבודות אומנות, וילונות וקישוטים, שנדליירים מקריסטל ומיטב הריהוט. BI 52, ליד נקודת שו של הכליות, כפי שהוזכר קודם, נקראת חדר ה"זי". חדר. אין שום דבר אלגנטי או מהודר במיוחד. ולמה שיהיה? ה"זי" הוא די עיוור בכל מקרה מחיים במחותרת במקומות הכי עמוקים, מעמקים שחורים של הגוף-נפש. מה הוא יכול לעשות עם ריהוט מהודר וכלי כסף נוצצים?

וה"אי"? BI 49, סמוך לנקודת שו של הטחול, נקראת משכן ה"אי". המונח שמשמשים בו משמש לעיתים קרובות ביפן לציין אולם שינה בו גברים צעירים גרים כשהם מתחילים לעבוד בחברות גדולות. זהו מקום שתוכנן להיות פונקציונלי ומינימלי. אתה יכול לשים שם את חפצייך. אתה יכול לישון שם. באסטה! כיוון

שתבלה את רוב זמנה בעבודה או בקשרים חברתיים עם עובדים אחרים, לא תצטרך הרבה יותר מזה בכל מקרה.

תמונה זו יכולה להיראות יותר מדי מצומצמת וספרטנית עבור חלק ואולי להתנגש עם תמונות ביתיות של אנרגיית טחול וקיבה, שיש לה בסופו של דבר הרבה קשר עם "להרגיש בבית" בגוף שלנו. באופן פרדוקסלי, אני מוצא שזב בעצם מדיש את כוח הנחישות/ התמדה של אנרגיית האדמה ליצור תחושת בית בתנאים הכי מחוספסים ומופרכים. טיפוס אדמה בריא וגמיש זקוק ללא יותר מפניה קטנה איפשהו ושמיכת צמר כדי להתחיל לרהט ולחזק את תחושת הביתיות.

עדיין, המידע הזה המתייחס לנקודות של חמשת האנרגיות הפסיכו-רוחנית היה "רופף" בשלב זה. לא היתה לו שום תכלית שימושית ככל שיכולתי לראות מעבר לאקסטרפולציה ברורה שנקודות אלה חייבות על כן להיות שימושיות למצבים כרוניים המקושרים ליסודות ולמרידיאנים שלהם כפי שהוצע ע"י השרשרת שכבר נוצרה ע"י BI 52: מרידיאן הכליות – יסוד המים – לומבאגו כרוני.

זה לקח כמה שנים, הרבה טיפולים, הרבה קריאה וגם חשיפה בזמן הנכון לרופא גרמני נחמד ואקסצנטרי באחד משיעורי "צמחים" של טד קפצ'וק לפני שכל המימדים של משמעותם באמת התחווה לי.

כתבתי עליהן בשילוב עם התנסות מוקדמת של שימוש ב- 13 נקודות השדים (Ghost points) של סון סי מיאו (ראה מאמר Travelogue). במקרה הזה דימיתי אותן כנקודות המהוות משקל נגד לאפקט של ניקוי וגרוש שדים של נקודות השדים. במילים אחרות, אם נקודות השדים נועדו בעיקר למחוק אז ניתן לראות את הנקודות הרוחניות כהתקנים שבאמצעותם האנרגיות הפסיכו-רוחניות המולדות והבריאות יכולות להתחדש, ובכך למלא את השדה האנושי עם אנרגיות פנימיות חזקות ועל ידי זה לסגור את הדלת בפני "פלישות" חוזרות ונשנות של אנרגיות בלתי רצויות (במיוחד במקרה של נקודות ה"פו" כמובן).

היה לי גם שימוש בהן במובן מאוד כללי כאשר למטופלים היה קושי להתחבר לגוף שלהם ולהשתחרר מהמחשבות שלהם. הנקודות הרוחניות עובדות נפלא כדי למשוך את האנרגיות היותר נפשיות ורוחניות חזרה אל הגוף כדי לאפשר הרפייה מרגיעה.

טיפול פשוט שכל אחד יכול לנסות הוא למצוא את חמשת זוגות הנקודות האלה, למשש בעדינות ואז לתת טיפול דרכן. בדרך כלל אני מנחה את הסטודנטים להתחיל "למעלה" (כלומר מדלת ה"פו", BI 42) ובאיטיות לעבוד כלפי מטה דרך זוגות הנקודות הרוחניות, כשסמיימים "למטה" עם BI 52, חדר ה"זי". בדרך זו ניתן בקלות לקבוע יחסי קיו-ג'יטסו (עודף-חוסר, ריקות-מלאות) בין חמשת הרוחות ואז בפשטות לאזן את הפערים באמצעות מגע פשוט וממוקד בנקודות הרלבנטיות, כלומר הזוג שמרגיש הכי בצורך במשיכת אנרגיה והזוג שמרגיש הכי בצורך בפיזור עודף אנרגיה ומתח. הטיפול נחוה תמיד כמסע אנרגטי שאינו דומה לאף אחד אחר, מספק בצורה עמוקה ובה בעת מקסים ללא קץ. יותר מזה, הוא מוביל בטבעיות להסברים פשוטים ומאוד שימושיים של חמשת המעברים ושל חמשת האנרגיות הפסיכו-רוחניות אם התנאים מאפשרים. היבט מוזר של סיפור זה הוא שבטקסטים על דיקור, הנקודות הרוחניות האלה מקבלות מעט הערכה או משמעות קלינית, לא במסורתיות ולא במודרניים.

אני יכול רק לשער שזה בגלל המוסכמה המסורתית ל"ערפל" ידע אזוטרי בין האליטה של הרפואה הסינית, שהצליחה להסתיר את הגודל של כוחן ועוצמתן. אני מקווה בכנות שאני לא עושה שרות דוב כשאני מפזר קלות את הערפל ומרים את מסך העשן על היופי המופלא הזה. אני תוהה אם יש שם אחרים המעוניינים להצטרף אלי....